

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **FOCUS – METAL, s.r.o.**, IČ 62303414
sídlem Jiráskova 399/11, 757 01 Krásno nad Bečvou
zastoupená advokátem Mgr. René Gemmelem
sídlem Ak v Ostravě, Poštovní 2, 728 95 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. KrÚ - 6058/2021/108/OMSŘI/Es,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném do 30. 6. 2002 (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobce proti třem rozhodnutím správních orgánů I. stupně, a to 1)

proti rozhodnutí místního národního výboru v Dolní Čermné ze dne 10. 7. 1991, č. j. 58/91/328/1/P, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „Lanškroun – vodovod II. stavba“ (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991“) na pozemcích blíže specifikovaných v žalovaném rozhodnutí, 2) proti rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Čermná ze dne 12. 10. 1992, č. j. 47/92/332/2/P, jímž bylo vydáno stavební povolení na výše zmíněnou stavbu (dále jen „stavební povolení ze dne 12. 10. 1992“) na pozemcích blíže specifikovaných v žalovaném rozhodnutí a za 3) proti rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Čermná ze dne 28. 12. 1995, č. j. Výst. 77/95/332/4/P, jímž bylo povoleno užívání této stavby umístěné na pozemcích specifikovaných v žalovaném rozhodnutí (dále jen „kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 12. 1995“). Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Žalobce považoval v žalobě právní závěry žalovaného o tom, že žalobce nebyl oprávněnou osobu k podání odvolání, za chybné. Namítl, že není podstatné, že žalobce nebyl v době vydání napadených rozhodnutí vlastníkem pozemků, na níž byla výše zmíněná stavba, která byla umístěná, povolena a zkolaudována na základě tří rozhodnutí stavebního úřadu, proti nimž podal žalobce odvolání, za podstatné. Tato rozhodnutí nenabyla nikdy právní moci, správní orgány měly jednat s žalobcem jako s novým vlastníkem dotčených pozemků a měla mu být doručována všechna tři rozhodnutí, tedy rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991, stavební povolení ze dne 12. 10. 1992 a kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 12. 1995. Podle názoru žalobce je lhostejné, že žalobce v době nabytí pozemků věděl, že jsou na něm umístěny stavby třetí osoby, podstatné je, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně výše zmíněná byla či nebyla doručena vlastníkově dotčených pozemků. Žalovaný pomíjí, že na akciovou společnost, tedy Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., jako nástupnickou organizaci po státním podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, přešla jen ta práva a povinnosti, která se týkala privatizovaného majetku, a do toho nenáležely pozemky, na kterých byla stavba umístěna, povolena a zkolaudována. Podstatné je, že do 1. 7. 1996 byl vlastníkem pozemku státní podnik MILNEA, jako právní nástupce státního pozemku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a správní orgány měly jednat s tímto subjektem jako s účastníkem řízení. Podstatné bylo, že kolaudační rozhodnutí bylo doručováno nesprávnému subjektu, tedy Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí a.s., který vlastníkem dotčených pozemků nebyl a nikdy tak toto rozhodnutí nebylo doručeno státnímu podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, který do 30. 6. 1996 byl vlastníkem dotčených pozemků, tedy kolaudační rozhodnutí nikdy nebylo doručeno vlastníkově dotčených pozemků a nemohlo dosud nabýt právní moci. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Z obsahu správního spisu a z tvrzení účastníků, která nejsou sporná, vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

6. Žalobce podal odvolání proti třem rozhodnutím správního orgánu I. stupně, kterým příslušný stavební úřad v Dolní Čermné rozhodnutím ze dne 10. 7. 1991 rozhodl o umístění zmíněné stavby („Lanškroun – Vodovod II. stavba“ na pozemcích výše specifikovaných v žalovaném rozhodnutí), dále rozhodl o vydání stavebního povolení rozhodnutím ze dne 12. 10. 1992, a konečně vydal kolaudační rozhodnutí ze dne 28. 12. 1995. Územní rozhodnutí ze dne 10. 7. 1991 bylo doručováno zástupci investora, kterým byly Vodohospodářsko-inženýrské služby, s. p., se sídlem v Hradci Králové, přičemž investorem byly Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p., a toto rozhodnutí zároveň bylo i doručováno oblastnímu podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p. Rovněž stavební povolení ze dne 12. 10. 1992 bylo doručováno zmíněnému zástupci investora, tj. Vodohospodářsko-inženýrským službám, s. p., který ostatně za investora podal žádost o vydání stavebního povolení, což vyplývá i z rozhodnutí o vydání stavebního povolení ze dne 12. 10. 1992. Územní rozhodnutí o umístění stavby nabylo právní moci dne 24. 6. 1992 a stavební povolení nabylo právní moci dne 12. 10. 1992. V případě kolaudačního rozhodnutí ze dne 28. 12. 1992 bylo rozhodnutí o kolaudaci zmíněné stavby doručováno účastníkům kolaudačního řízení, tj. zástupci investora Vodohospodářsko-inženýrským stavbám, s.r.o. se sídlem Hradec Králové, Na Střezině 1079, dodavateli stavby (VAKSTAV spol. s r. o.), a dále Vodovodům a kanalizacím Jablonné nad Orlicí, a. s. Kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 2. 1996, přičemž k tomuto datu jak žalobce, tak ani právní předchůdce, tj. společnost MILNEA, s. p., nebyly vlastníky pozemků, na nichž se stavba nacházela, tj. pozemků v areálu úpravny vody v Horní Čermné, přičemž společnost MILNEA, s. p. nabyla vlastnictví až 1. 7. 1996. Žalovaný vycházel dále z notářského zápisu ze dne 8. 11. 1993, č. j. N 144/93 NZ138/93, z něhož vyplývá, že fond Národního majetku ČR založil zakladatelskou listinou společnost Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., přičemž základní jmění bylo představováno cenou hmotného a dalšího majetku státního podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí a vlastnické právo k movitému a nemovitému majetku přešlo dnem zápisu do obchodního rejstříku na tuto novou společnost, tj. Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s. Žalovaný dospěl v žalovaném rozhodnutí z tohoto důvodu k závěru, že stavební úřad tedy považoval za účastníka kolaudačního řízení i společnost Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., a žalovaný dále v žalovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že v době vydání kolaudačního rozhodnutí, tedy ke dnu 28. 12. 1995 nebyl právní předchůdce žalobce, tj. MILNEA, s. p. v likvidaci, vlastníkem předmětných pozemků, když tímto společnost se stala až dne 1. 7. 1996. Žalovaný zároveň v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (strana 8) připustil, že stavební úřad měl kolaudační rozhodnutí doručit ještě státnímu podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, neboť ten předal svá práva společnosti MILNEA až 30. 6. 1996. Zároveň však dospěl žalovaný k závěru, že kolaudační rozhodnutí bylo fakticky doručeno účastníku řízení, neboť to bylo doručováno na stejné adrese, tj. Slezská 350, Jablonné nad Orlicí, tedy na adresu na které existovaly v té době oba dva subjekty, tj. jak Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p. v likvidaci, tak i Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., přičemž obě společnosti tehdy řídil Ing. Z. S., ředitel společnosti, který byl ředitelem jak státního podniku Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí tehdy v likvidaci, tak i společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s. a na tuto adresu byla doručována veškerá korespondence týkající se privatizace této společnosti (notářský zápis, delimitační protokol atd.). Žalovaný tak vycházel ze závěru, že toto kolaudační rozhodnutí

bylo fakticky doručeno i jednomu z právních předchůdců žalobce, tj. Vodovodům a kanalizacím Jablonné nad Orlicí, státnímu podniku v likvidaci, který byl v té době zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník a správce majetku, tedy i vlastníku pozemků v areálu zmíněné stavby. Žalovaný dospěl k závěru, že všechna tato tři rozhodnutí nabyla právní moci a že žalobce neosvědčil svůj právní zájem z pohledu upření, omezení či krácení práv vlastníka pozemků v uvedených správních řízeních, ve kterých byla všechna tři rozhodnutí vydána. Zároveň však žalovaný ještě poukázal na jinou podstatnou skutečnost, tedy že se skutečným stavem, který se týkal všech tří rozhodnutí a vlastnických vztahů, byl žalobce seznámen při nákupu pozemků v roce 2005, tedy věděl nebo měl vědět, co kupuje, jak uvedl žalovaný na straně 9 první odstavce žalovaného rozhodnutí. Zároveň žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvedl, že *„upozorňuje na to, že odvolatel hovoří o krácení práv, ale ve skutečnosti nesdělil argument, v čem jsou jeho práva v roce 2020 krácena. Jak mohou být povolenými a zkolaudovanými stavbami omezena nebo dotčena jeho práva k uzavřenému areálu, nebo jaký důsledek by mohly mít rozdíly v povolení předmětných staveb proti realizaci. To vše jsou nezodpovězené otázky ze strany odvolatele, by mohl odvolací orgán řádně přezkoumat podstatu odvolání a plně reagovat na odvolatelovi námitky.“* Zároveň žalovaný vycházel v žalovaném rozhodnutí i z názoru Ústavního soudu, který byl obsažen v usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 2023/10-1, přičemž toto rozhodnutí ústavního soudu zdůrazňuje ochranu stavebníka, který jedná v dobré víře v regulérnost daného stavebního povolení s tím, že nelze chránit právo vlastníka dotčeného pozemku, když k zásahu do něj došlo v případě projednávaném Ústavním soudem 18 let před tím, než se ochrany začal domáhat.

7. Naproti tomu žalobce v žalobě s těmito závěry žalovaného nesouhlasí a tvrdí, že nebylo jednáno v dané věci s vlastníkem pozemků dotčených zmíněnou stavbou, vlastníkem pozemků, kterým byl jeden z právních předchůdců žalobce, tedy Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p. v likvidaci, nebylo doručeno Oznámení o zahájení řízení, nebyla mu dána možnost se k řízení vyjadřovat, a nebylo mu doručeno žádné ze tří napadených rozhodnutí. S názory žalobce, který jako v podstatě až jako druhý právní nástupce vlastníka pozemků, na níž byla zmíněná stavba umístěna, povolena a zkolaudována třemi zmíněnými rozhodnutími stavebního úřadu z roku 1991, 1992 a 1995, se krajský soud nemohl ztotožnit a to z následujících důvodů:
8. Problematikou ochrany opomenutého účastníka správního řízení, vedeném podle zákona č. 71/1967 Sb., se zabýval i mimo jiné rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118. Podle tohoto rozhodnutí existují dvě skupiny skutečně nebo zdánlivě opomenutých účastníků: *„ti, které za opomenuté správní orgán sám považuje, a ti, jejichž účastenství správní orgán popírá.“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, bod 39). Zmíněné rozhodnutí rozšířeného senátu se zejména zabývá problematikou případu, kdy i v dané věci lze aplikovat závěry z tohoto rozhodnutí, uvedených v bodu 60 tohoto rozhodnutí, podle něhož *„z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit, a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, který mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo*

oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení správní moci uběhla dlouhá doba“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118). Zároveň však v tomto rozhodnutí i v případě, že by se skutečně o opomenutého účastníka správního řízení jednalo, je uvedeno, že „[a] naopak nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávnému sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou) nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížení do spisu v pozdější době atd.).“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, bod 60). Zároveň v případě skutečně opomenutých účastníků řízení, tedy jestliže správní orgán uzná skutečnost, že účastník řízení byl opomenut, platí, že „nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut – proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodu spekulací, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob) nebo prostě proto, že ze zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil (má tu místo zásada klasické římské jurisprudence *volenti non fit iniuria* „neboli svolnému se neděje bezpráví“ (srov. zmíněný rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, bod 49). Jestliže výše zmíněné závěry platí v případě opomenutého účastníka řízení, tak tím spíše platí pro jeho právního nástupce, v daném případě se dokonce nejedná o přímého právního nástupce původního účastníka zmíněných řízení, ve kterých byla uvedená rozhodnutí vydána (před 29, 28 a 25 lety), když přímým právním nástupcem původního účastníka řízení Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p., v případě kolaudačního rozhodnutí se jednalo o Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, státní podnik v likvidaci, nebyl žalobce, ale společnost MILNEA, s. p. v likvidaci, a žalobce je již druhým právním nástupcem, když nabytí zmíněnou stavbu a zmíněné pozemky v dražbě dne 31. 5. 2005 a byl obeznámen o všech povolených a schválených stavbách na uvedených pozemcích v rámci zmíněné dražby, což ani žalobce v žalobě nepopřel. V takovém případě je přinejmenším s podivem, že se domáhá svého účastenství ve zmíněných řízeních, ve kterých před 29 lety bylo vydáno umístění místní stavby, před 28 lety bylo vydáno stavební povolení a před 25 lety bylo vydáno kolaudační rozhodnutí původnímu vlastníku pozemku, na níž byla stavba umístěna, povolena a zkolaudována, přičemž měl možnost seznámit se s právním stavem týkající se účastenství svých právních předchůdců v předmětných řízeních (Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p., Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p. v likvidaci) a při koupi stavby a zmíněných pozemků ničeho nenamítal a „z ničeho nic“ najednou se domáhá svého účastenství z důvodu právního nástupnictví a údajného pochybení stavebního úřadu při doručování zmíněných rozhodnutí, přestože již v roce 2005 byl s těmito rozhodnutími seznáme. Přece nikdo jej nenutil k tomu, aby zmíněnou stavbu a pozemky v předmětné dražbě koupil a získal do svého vlastnictví. V takovém případě je třeba poskytnout ochranu naopak stavebníkovi, který jednal v dobré víře regulérnost vydaných rozhodnutí, jak rozhodnutí o umístění stavby, tak stavebního povolení, tak kolaudačního rozhodnutí a naopak je třeba chránit právo vlastníka dotčených pozemků, když k zásahu do něj údajně došlo před 29, 28 a 25 lety. Naopak žalobcova práva již chránit nelze, a to z toho důvodu, že žalobce nebyl (a je nepodstatné, že jeho právní předchůdce a nikoliv on sám) svých práv dostatečně dbalý a

neuplatnil je v časové souvislosti s předmětným zásahem, ačkoliv tak při bdělosti, kterou lze od každého vlastníka vyžadovat, učinit mohl (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 2023/10-1). Krajský soud se zcela ztotožnil s jedním z základních závěrů, o které opřel žalovaný žalované rozhodnutí, jež vyplývá právě z výše citovaného usnesení Ústavního soudu, v němž byla projednávána obdobná věc. Výše zmíněným usnesením Ústavního soudu byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2010, č. j. 2 As 20/2010-57, přičemž v této věci stěžovatel rovněž jako v projednáváné věci namítal, že nebylo právním předchůdcům žalobce doručeno stavební povolení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku ze dne 30. 4. 2010, č. j. 2 As 20/2010-57, zdůraznil již výše jednou zmíněný, citovaný závěr rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, 2 As 25/2007-126, bod 49, podle něhož *„není na místě favorizovat účastníka, který – ačkoliv prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení v němž byl opomenut – proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodu spekulací, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastnických práv původně souhlasil (má tu místo zásada klasické římské jurisprudence volenti non fit in iuria, neboli svolnému se neděje bezpráví)“*. K tomu srov. blíže i bod 49 zmíněného rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 235/2007-118. A právě v této dané věci se jednalo o podobný případ, kdy ten byl navíc odlišný od případu rozhodovaného rozšířeným senátem tím, že stěžovatel nebyl a ani teoreticky nemohl být účastníkem stavebního řízení ukončeného v době, kdy ještě nebyl vlastníkem dotčeného pozemku. Navíc v tomto obdobném případě stěžovatel koupil předmětný pozemek s vědomím, že se na něm nachází stavba, a nemůže proto tvrdit, že o ní nevěděl (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2010, č. j. 2 As 20/2010-57, bod 28). V daném případě se jedná v podstatě o obdobný případ, kdy žalobce nebyl a ani teoreticky nemohl být účastníkem řízení, tj. řízení o umístění stavby, řízení o povolení stavby a kolaudačního řízení, které byly ukončeny v době, kdy žalobce nebyl vlastníkem zmíněných pozemků a zmíněné stavby, a jak výstižně konstatoval žalovaný na straně 9 žalovaného rozhodnutí, *„se skutečným stavem byl odvolatel seznámen při nákupu pozemku v roce 2005, věděl nebo měl vědět, co kupuje.“*

9. V takovém případě tedy již nelze chránit žalobcova práva, a to z důvodu, že nebyl (a je nepodstatné, že jeho právní předchůdce a nikoliv on sám) svých práv dostatečně dbalý a neuplatnil svá práva v časové souvislosti s předmětným zásahem, ačkoliv tak při bdělosti, kterou lze od každého vlastníka vyžadovat, učinit mohl (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 2023/10, které aplikoval správně žalovaný v žalovaném rozhodnutí). V dané věci je třeba proto chránit stavebníka, který jednal v dobré víře v regulérnost vydaných zmíněných povolení, a tento závěr je i v souladu s jiným právním názorem Ústavního soudu, vysloveném v jeho nálezu ze dne 20. 12. 2004, sp. zn. IV. ÚS 430/04, podle něhož *„pokračování v řízení již jednou pravomocně skončených, respektive zrušených pravomocných rozhodnutí, je vázáno na splnění řady zákonných podmínek a především je možné pouze v zákonem stanovených lhůtách. V takových případech je především třeba uvážit, jak práva jednotlivce, který dosud vycházel v dobré víře v právní moc rozhodnutí, pak i práva toho, jenž nebyl účastníkem řízení, ač mohla být tím rozhodnutím jeho práva dotčena, tak ovšem tak i princip právní jistoty a důvěry jednotlivce v akty státu, jejíž konkrétním výrazem jsou mimo jiné právě zákonem stanovené prekluzivní lhůty k uplatnění mimořádných opravných prostředků proti pravomocnému rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2004, sp. n. zn. IV. ÚS 430/04).“*

10. Navíc v neposlední řadě, se krajský soud ztotožňuje i se závěrem žalovaného, podle něhož „*odvolatel hovoří o krácení práv a ve skutečnosti nesdělil argument, v čem jsou jeho práva v roce 2020 krácena. Jak mohou být povolenými a zkolaudovanými stavbami omezena nebo dotčena jeho práva v uzavřeném areálu, nebo jaký důsledek by mohly mít rozdíly v povolení předmětných staveb proti realizaci. To vše jsou nezodpovězené otázky ze strany odvolatele, aby mohl odvolací orgán řádně přezkoumat podstatu odvolání a plně reagovat na odvolatelovi námitky*“ (žalované rozhodnutí, strana 9, první odstavec). Z výše uvedených skutečností vyplývá, že i kdyby došlo k pochybení správních orgánů při doručování zmíněných rozhodnutí, tedy v roce 1991, 1992 a 1995, a to jednomu z právních předchůdců žalobce, tak z výše uvedených důvodů správně dospěl žalovaný k závěru o nepřípustnosti odvolání a toto zamítl, přičemž krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil a nedospěl k závěru, že by žalobce byl žalovaným rozhodnutím krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), a již z tohoto důvodu musel krajský soud žalobu zamítnout (jako nedůvodnou § 78 odst. 7 s.ř.s.). Navíc považuje krajský soud podrobné závěry žalovaného, které se týkají otázky doručování zmíněných rozhodnutí a nabytí právní moci těchto rozhodnutí, za správné. Rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 7. 1991 a stavební povolení ze dne 12. 10. 1992 byly správně doručována zástupci investora, tj. Vodohospodářsko-inženýrským službám, s. p., a tato rozhodnutí nabyla právní moci (rozhodnutí o umístění stavby ze dne 24. 6. 1992 a stavební povolení ze dne 11. 11. 1992). V případě kolaudačního rozhodnutí sice došlo k určitému pochybení ze strany stavebního úřadu, jak konstatoval i ostatně žalovaný na straně 8 žalovaného rozhodnutí, když do nového okruhu účastníku kolaudačního řízení stavební úřad po privatizaci společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p., nezahrnul Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, s. p. v likvidaci, ale jeho nástupnickou společnost, tedy Vodovody a kanalizaci, a. s., ale žalovaný vycházel z toho, že kolaudační rozhodnutí bylo doručováno na stejnou adresu obou dvou subjektů, tj. Vodovody a kanalizace, s. p. v likvidaci, a Vodovody a kanalizaci, a. s., přičemž veškerá korespondence byla ostatně doručována na tuto adresu, když ředitelem společnosti Vodovody a kanalizaci, a. s., a Vodovody a kanalizaci, s. p. v likvidaci, byla jedna osoba, tj. Ing. Z. S. Jedná se pouze o formální pochybení a navíc je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce nebyl přímým účastníkem kolaudačního řízení, a pokud měl nějaké námitky z hlediska nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí, tak měl a mohl tyto námitky uplatnit při jejich koupi od právního nástupce účastníka kolaudačního řízení, tedy od společnosti MILNEA, s. p. v likvidaci. Tím, že při koupi těchto nemovitostí neprojevil žádný nesouhlas či neuplatnil žádné námitky, tak se jednalo o jeho liknavost a právě v jeho případě je možné uplatnit již zmíněnou klasickou římskou zásadu „*volenti not fit in iuria*“.
11. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
12. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, když mu žádné podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předsedu senátu